

Sanma ki Yaşıyorum

“İşi biten kolileri yüklemeye başlıyorum,” dedi Recep. “Şoförün çenesi kapanmayacak başka türlü.” Elindeki kâğıdı uzatırken sordu. “Kalanı bir saate toparlanır herhalde?”

“Zor,” dedim. “Baksana daha dikim bitmedi. Ütüsü, pake-ti, tamiri var daha. Rahat beşi, altıyı bulur.”

Yüzü düşmüş, alt dudağını dişliyordu karşımda.

“Aman İnci Hanım. Adamla konuşun o zaman. Başımın etini yiyor, bir saate çıkmazsa gümrüğe yetişemezmiş.”

Kaygıdan düşüp ölüverecek bir gün. Ne zaman bir sorun olsa hep aynı tavrı. Şöyle basiretli, dirayetli bir sevkiyat şefi bulamadık diye hayıflandım. “Üzme sen tatlı canını, hallederiz,” dedim kinayeli bir tonla. “Söyle çocuklara, caraskalın altına çeksinler kamyonu.”

Depodan dikim holüne döndüm, çatışmaya hevesli bakışların arasına. Gecenin en civcivli saatleri. İşbaşı yapalı on dokuz saat olmuş, yorgunluktan gebermiş herkes. Belli etmemeye çalışsam da bir vukuat çıkacak diye ödüm kopuyor. Canına tak etmiş bir koca, sikerim böyle işi deyip kapıya dayansa, biri

cinnet geçirip gırtlığıma çökse, daha da kötüsü sevkiyat bitmeden gitmeye kalkışsalar, ne yaparım hiçbir fikrim yok.

Elime bir mezura alıp ölçü kontrolü yapan kızların yanına geçtim. Beden etiketlerini karıştırmışlar, yanlış dikilenleri bulmaya çalışıyorlar. İş hızlansın diye başlarında durmaya karar verdim. Tam tepemde bir hoparlör. Radyonun sesi sonuna kadar açık. Sanki beynimin içinde çalıyor şarkı. *Sanma ki yaşıyorum, sanma ki ben çok mutluyum*. Kızlardan biri işaret etmese telefonumun çaldığını fark etmeyeceğim. Baktım, arayan annem.

“Ezgi nasıl oldu,” dememle parlaması bir oldu. Makinele-
rin arasından çıkıp sessiz bir köşe bulmaya çalışırken bir saniye durmaksızın verip veriyordu.

“Hâlâ düşmedi ateşi. Annemi istiyorum diye mızımızlanıp duruyor. Kalkıp gelemedin. Anlamıyorum. Ne biçim annesin sen. Yazık. İnsan iş mi düşünür bu durumda? Koca fabrikada başka adam mı yok? Sen olmasan duracak mı işler?”

“Anne, tamam,” dediysem de durmadı. Bağırمام gerekti susturmak için. “Tamam anne, tamam!” Derin bir nefes alıp “Şurubu en son kaçta vermiştin,” diye sordum.

Cevap vermedi.

“Üç saat oldu galiba. Bir ölçek daha verebilirsin.”

Yine bir şey demedi. Arkadan Ezgi’nin avaz avaz ağladığını duyabiliyordum.

“Anne,” dedim. “Konuşsana. Niye böyle yapıyorsun? Gelmiyorsam keyfimden mi? Çalışıyorum işte. Anlamıyor musun? Çalışıyorum.”

“Sana çalışma diyen yok,” diye bağırdı. “Kantarın topuzunu kaçırma yeter. Yuvan yıkıldı. Yetmedi mi?”

Bir şey söylememe fırsat vermeden suratıma kapadı telefonu. Sinirden elim ayağım titremeye başladı. Dosdoğru aşağı inip kapının önünde bir sigara yaktım. Hava buz gibiydi, kar atırtıyordu. O soğukta dişlerim takırdayarak iki nefeste iç-

tim sigarayı. Ne boğazımdaki yumru çözüldü ne zihnimdeki düğüm. İnsanlar niye böyle, diye söyleniyordum. Hayat yeterince zor değilmiş gibi daha da zorlaştırmak için hiçbir fırsatı kaçırmıyorlar. Birbirlerini yetersiz, beceriksiz hissettirmeye can atanlarla dolu etrafım. Annem bile çuvallamamı istiyor. Eleştirmedeği, laf sokmadığı tek bir gün yok. Neden? Nasıl bir zevk bu? Kendimle cebelleşirken bir el dokundu omzuma. Baktım, bekçi.

“İnci Hanım. Seslendim ama duymadınız.”

“Söyle Ersin. Ne var?”

“Kızacaksınız ama şaşkırdım artık ne diyeceğimi. Telefonlar susmuyor. Arayan arayana. Kaçta çıkılacak diye soruyorlar. Boyuna fırça yiyorum elin adamlarından.”

“Az kaldı,” dedim saatime bakıp. “Servisleri çağırdık de. Bir saate kalmaz çıkarlar de. İdare et işte durumu.”

“Peki,” dedi çaresizce, tam gidecekken geri döndü. “Çay demledim yeni. İçerseniz getireyim bir bardak.”

“Sağ ol,” dedim. “Belki sonra.”

Sabah beşe doğru ortalık yangın yerine dönmüştü. Birkaç makineci dışında herkes ayaktaydı. Hayriye Usta makinede işi bitenleri kalite kontrole göndermiş. “Hadi hanımlar, az kaldı, toparlayalım şunları, paydos ediyoruz,” diye bağırarak elemanları uyanık tutmaya, gayrete getirmeye çalışıyordu.

Yanıma gelip “Ütücülerini salalım hiç değilse,” dedi. “Delendiler sigara molası vermedik diye.”

“Peki,” dedim. “İşleri bitmiş madem.”

“Aslı gel ablam,” diye bağırarak kızlardan birini çağırdı yanına. “Söyle ütücülere, paketlenmiş ne kadar iş varsa acele götürsünler depoya. Paydos etsinler sonra.”

“Son duruma bir bakalım mı,” dedim. Hayriye cebinde buruş buruş olmuş kontrol kâğıdını çıkarırken telefonum çaldı. Patron arıyor.

“İnci ne oldu söylesene, niye bu saate kaldı işler? Ne zaman çıkacak da yetişecek bu kamyon ha?”

Kendimi kaybedip senin gerizekalılığın yüzünden demek için sıktım dişlerimi.

“Az kaldı. Bitmek üzere.”

“Ne yap ne et, bir an önce çıkar şu kamyonu. Sipariş iptal olursa duman oluruz valla, kalkamayız altından. Hadi haber bekliyorum senden. İrsaliyeyi kesince ara beni.”

Saç diplerimden ter boşandı. Güç bela toparladım kendimi, yanı başımda sessizce bekleyen Hayriye Usta’ya döndüm.

“Gel hadi, bakalım şu listeye.”

“S beden tamam,” dedi. “L de tamam. M’den yüz otuz, XL’den doksan, çift XL’den elli dokuz kaldı. Asorti kolileri hazır. Defoluları da elden geçirttim. Gerekirse mecbur koyduraçağım. Çok delik çıktı kumaşlarda.”

Şeytan diyor delikmiş sökükmüş bakma, ne var ne yok doldur kolilere. Yesin reklamasyonu, aklı başına gelsin uyuzun.

“Dur, bir de ben göreyim,” dedim içimdeki sesleri bastırıp, “başımıza iş almayalım.”

Kırmızı boyalı, etrafı tel örgülü ikinci kalite bölgesine yürüdük. Akrobat aydınlatıcılı masanın başında ufak tefek, becerikli iki kadın. İkisinin de gözlerine kan oturmuş. İğneyle ördükleri delik yerleri renkli metolarla işaretlemişler. Işığın altında, bir kasa t-shirtü hızlı hızlı gözden geçirdim.

“Bazı defolar çok belli, ne kurtarırsak kâr deme sakın. Müşterinin gıcık olduğunu biliyorsun. Yakalanırsak bütün mal elimizde patlar.”

“Merak etmeyin İnci Hanım, rikse sokar mıyım hiç?”

Rikse deyişle yüzümdeki ifade değişiverdi birden, gülümsedim. “Servisleri aratayım,” dedim yanından ayrılırken. “Sen ortalığı toplatana kadar anca gelirler. Şoföre paket hazırlatmayı unutma. Her bedenden koydur. Bir halta yarasın bari.”

Odama doğru yürürken radyoda Ően Őakrak çınlayan bir kadın sesi, yeni bir Őarkıyı anons ediyordu. "Hakkı Bulut sizler için söylüyor. *YaŐamak bu mu?*"

Deęil tabii, değil, diye deli deli haykırdım içimden. HıŐımla arkama dönüp bağırdım. "Kapatın artık Őu radyoyu! Yeter!"